

[Flit Jensen]

landzonemyndigheden ligger på det kommunale plan, hvor lokalkendskabet er til stede.

Under hidtil gældende regler har den kommunale tekniske forvaltning undersøgt og klarlagt problemerne og teknisk udvalg bedømt sagen. Det har foretaget den egentlige sagsbehandling. Kapaciteten og erfaringen er til stede på det kommunale plan. Derfor virker det helt underligt og overflødigt, at samme procedure bagefter skal gennemføres i amtets tekniske forvaltning og tekniske udvalg. I Venstre oplever vi det som overflødig dobbeltadministration.

I foråret 1991 vedtog vi en ny planlov. Under forhandlingerne blev spørgsmålet om placering af administrationen af landzonebestemmelserne drøftet i Miljø- og Planlægningsudvalget, og miljøministeren tilkendegav da, at han snarest ville tage initiativ til evaluering af de hidtidige erfaringer med igangværende frikommuneforsøg med overførelse af landzonekompetencen.

Erfaringer foreligger. Fra en midtvejsevaluering i efteråret 1992 var der positive tilkendegivelser og holdninger fra midterpartierne, De Radikale, CD og Kristeligt Folkeparti. Men det havde nok været befordrende for forslaget, om Fremskridtspartiet havde afventet den endelige evaluering.

Forsøg med kommuner som landzonemyndighed er som sagt gennemført flere steder i frikommuner og friamter og med rimelig god tilfredshed. 16 frikommuner overtog zonekompetencen i medfør af frikommuneloven, 2 friamter overdrog zonekompetencen til kommunerne i amtet, og i alt har der altså deltaget 64 primærkommuner i forsøg med administration af landzonebestemmelserne.

Fordelen ved at flytte kompetencen er bl.a. at opnå en forenklet og hurtig sagsbehandling, at udnytte lokalkendskabet i kommunerne, at forbedre servicen over for borgerne og at undgå unødigt dobbeltadministration.

Den liberalisering af zonenloven, der her er tale om, kan godt blive en løftestang for vore betrængte landsbysamfund. Teknikken inden for transport og kommunikation har medført, at virksomheder kan placeres overalt i det ganske land. Der findes i dag mange ledige kvadratmeter i nedlagte landbrugsbygninger, mejerier, skoler m.v., og det vil nok i mange tilfælde blive lettere og i hvert fald hurtigere at

komme igennem med tilladelser til at udnytte disse tomme bygninger til anden anvendelse, så der atter bliver aktivitet for lokalsamfundet. Det er bl.a. et af resultaterne af frikommuneforsøgene.

Venstre ønsker som sagt at få flyttet landzonekompetencen fra amtskommuner til primærkommuner og tilsiger derfor lovforslag nr. L 258 en positiv behandling.

Gade (SF):

I SF ser vi ikke noget grundlag for at gennemføre den ændring, som Fremskridtspartiet foreslår her, og derfor vil vi afvise forslaget.

Jeg skal tilføje, at vi selvfølgelig vil læse evalueringen, når den kommer, men vores udgangspunkt er, at vi ikke ser noget grundlag for at ændre det. Jeg tror, at på planlægnings siden er det nok stadig vigtigt, selv om der er sket nogle forringelser af vores planlægningslov, at der er et lidt mere overordnet syn på de her forhold end det, man vil have i kommunerne, men den diskussion mener jeg først vi skal tage, når vi ser på resultatet af erfaringerne fra de kommuner, der har gennemført forsøg.

Ebbe Lundgaard (RV):

Det Radikale Venstre er åben over for det spørgsmål, der er rejst med dette lovforslag, men vi finder det indlysende rigtigt at afvente evalueringen af frikommuneforsøgene.

Vi lagde også mærke til, at under forespørgselsdebatten her i Folketinget om landdistrikternes udvikling den 11. marts 1993 blev der udtrykt ønske om denne overførsel, så der er altså ønske på vej, og vi har tidligere givet udtryk for interesse for sagen.

Synspunktet om, at afgørelsen bør træffes så nær ved borgerne som muligt, er også indlysende rigtigt, men der er også nogle problemer i det, og en sådan decentralisering af kompetencen må efter radikal opfattelse på ingen måde belaste miljøet. Det er et grundsynspunkt. Den foreløbige evaluering af frikommuneforsøgene viser, at det ikke er uproblematisk at decentralisere på dette område. Derfor er det også rigtigt at afvente forsøgenes afslutning og den endelige rapport, og så går vi ud fra, at miljøministeren vil komme med en redegørelse, der kan tages stilling til, og så kan lovgivningen vedtages, hvis det skønnes nødvendigt.